

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Meditationum evangelicarum pars secunda, hoc est:
Solida, ad discendam & exercendam, ex evangeliis tam
dominicalibus quam festivalibus Christi & sui-ipsius
notitiam, informatio**

Creide, Hartmann

Francofurti ad Moenum, 1682

Dominica post circumcisionis festum

[urn:nbn:de:bsz:31-126164](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-126164)

53

Dominica post Circumcisionis Festum.

Evangelium, Matth. 3. v. 11. -- 17.

EXORDIUM.

Refert S. Evangelista Johannes, Hierosolymis piscinam fuisse, nomine Bethesdam quinque porticus habentem, in quibus jacuerit multitudo magna languentium, cæcorum, claudorum, aridorum. Quotannis enim Angelus Domini descendebat, & movebat aquam in piscina, hinc salutiferam virtutem accipiebat aqua. Et qui prior descendebat in piscinam, post motionem aquæ, sanus fiebat, à quacunq; detinebatur infirmitate. Erat autem quidam homo ibi, triginta & octo annos habens in infirmitate sua, qui frustra hæcenus expectaverat, quando enim aqua turbabatur, semper alius ante eum descendebat, neque enim ipse surgere poterat, cum neminem habebat, qui ipsum de terra levatum, in piscinam misisset. Joh. 5. v. 2. 7.

Hæc piscina egregius typus est Baptismi: licet enim in eo aquam habeamus communem: tamen Angelus magni fœderis, Dominus & Salvator noster Jesus Christus, aquam hanc virtute sua commovit, & sanguine suo tinxit, ut jam sit salutaris aqua, omnes sanans morbos, per hæreditatem in nos derivatos, & à nobis attractos: Es ist für ihm eine rothe Bluth/von Christi Blut gefärbet / die allen Schaden heilen thut/von Adam her geerbet / und von uns selbst begangen. Et quando ea in nomine Patris, Filii & Spiritus Sancti adspargimur, mundamur ab omnibus iniquitatibus nostris. Ezech. 36. v. 25.

Quemadmodum enim Servator in Circumcisione carnis suæ, Testamento Veteri, & omnibus Ceremoniis Leviticis valedicere cepit: sic à Johanne hic baptizatur, ut portam Novi Testamenti pandat, & Ecclesiæ suæ salutare illud aquæ lavacrum instituat, in quo illa ab omnibus maculis, rugis & inquinamentis ablui, & ex adverso elegantissima veste justitiæ ejusdem amiciri possit. Quicumque enim in Jesum Christum baptizati estis, Christum induistis. Gal. 3. v. 27.

Sed absque prolixiori ambage ad rem ipsam accessuri, discemus ex hoc Evangelio:

- I. Ἀνθρωπολογίαν sive notitiam nostri.
- II. Χριστολογίαν, sive notitiam Christi.

J. J.

Exegesis.

Magna sunt opera Domini, investigata in omne beneplacitum eorum. Laus & magnificentia opusejus inquit Regius ille Psalter, Psalm. 111. v. 2. 3. Hic audimus, quomodo opera ejus recte intueri & perpendere debeamus. *Magna sunt*, quoniam à Rege Regum & Domino Dominantium dependent, & humana ratione comprehendi non possunt. *Iucunda sunt*, quia magnam animi lætitiã in cordibus excitant, si recte considerentur. *Laudabilia sunt*, quia laudantur.

G 2

ri

ri satis non possunt. *Magnifica*, non modo ex seipsis: sed etiam ob insigne emolumentum, quod nobis attulerunt.

Hoc in specie dicere possumus de *Baptismo*, qui *magnum Dei* opus est, quia Christus ipse instituit eum, ministrisque suis administrandum mandavit: quin & rationi obvium non est, quomodo aqua tantas res efficere possit. *lucundum* quoque opus est, quod si enim Christianus recte revolvit se cum in mente sua, quod Deus fœdus nobiscum feriat in baptismo, nosque in filios adoptet, maximo cordis gaudio perfunditur. Et tandem quoque opus *magnificum*, ob maximas utilitates, quas ex baptismo capimus, unde Veteres dixerunt:

Ianua Baptismi, dat semina Christianismi.

Hoc Christo acceptum ferre debemus, qui hodie Johanni baptizandum se commisit, non sui causa, qui nullo Baptismo opus habuit: sed ut nobis aquam sanctificaret, faceretque aquam gratiosam, & lavacrum regenerationis & renovationis, quo à peccatis ablueremur, & in fœdus Dei reciperemur, quod S. Petrus vocat stipulationem bonæ conscientie, 1. Pet. 3. v. 2.

Quod si itaque hic *notitiam nostri* discere velimus, consideremus *I Christi petitem*. Tunc enim venit Jesus à Galilæa ad Jordanem, ut baptizaretur à Johanne. Hoc sane rarum quid est, quod Dominus veniat ad servum, & ab eo baptizari cupiat. At hoc ipso dignitatem Ministerii confirmatum ivit, ne despiceremus illud, sed apud illud gratiam quæreremus, quam DEUS verbo & Sacramentis impertivit. Este-

nim ministerium Spiritus, 2. Cor. 3. vers. 6. Et quod Spiritus Sanctus in Ecclesia operatur, non immediate, sed mediante ministerio operatur, unde Christus, Luc. 10. v. 16. Matth. 18. v. 13.

Hic se auditores Christiani examinem, an tanti semper ministerium fecerint, ut Christus proprio exemplo nos docuit.

Hæc res magni est momenti. Licet enim verbi ministri ut plurimum homines ὁμοπαθεῖς, ut de Elia dicitur, & non minus, ac auditores ipsi infirmitatibus obnoxii sint: tamen loco Dei sunt, & ministri Christi & dispensatores mysteriorum Dei, 1. Corinth. 3. v. 1. sicut ipsis quoque claves regni cœlorum concedidit, ut possint ligare & solvere, juxta instructionem Domini sui. Matth. 18. v. 18. Quando docent & prædicant, commodant Deo *linguam suam*, quando Sacramenta administrant, commodant DEO *manus*, & quando infirmos visitant, commodant Deo *pedes suos*. Unde recte Chryllostomus: *Quicquid Sacerdotes agunt in terris, hoc ipse Deus ratum habet in cœlis*. Id quod Auditores probe observent, nec in vili persona Pastorum suorum scandalizentur: sed eum potius respiciant, qui ministerio huic eos destinavit, & ad prædicandum ablegavit. Est enim Rex Regum & Dominus Dominantium, qui Jerusalem Evangelistas dat, Esa. 41. v. 24. & dat verbum Evangelistas magno exercitu, Psal. 68. v. 12. Pro Christo enim legatione funguntur. 2. Cor. 5. v. 20.

Illusores in hac fece mundi non pauci inveniuntur, qui parum faventes ministerio, accurate ministrorum observant errata, quæ ita exaggerare amant, ut ex musca Ele-

Elephantum faciant, & in omnibus com-
porationibus divulgent. Sed quod rectè
faciunt, planè insuper habent, instar mu-
scarum, quæ sanam carnem prætervolant, &
purulentis delectantur, ut M. ille Basilius
de iis ait.

Hi nefandi sunt homines. Licet enim
præter decorem sit, si Pastores aliis prædi-
cent, & ipsi vitam scandalosam agant: tamen
ab ipsis nihil humani alienum putemus,
quia homines fragiles sunt, qui delicto ali-
quo facile præoccupari possunt, Gal. 6. v. 1.
Quod verò doctrinæ nihil derogat. Sicut
enim nihil interest, quod agricola manus
maculatas habet, si modò semen bonum sit:
sic nihil derogat verbo Dei & sacramentis,
si Pastor fortè exorbitet. Super cathedram
Mosis sederunt Scribæ & Pharisei, omnia
ergò quæcunq; dixerint vobis, servate &
facite, ait Christus Servator, Matth. 23, 2.

Secus se res habet cum iis, qui in gravi-
oribus offendiculis viventes, post unam at-
que alteram correctionem respiscere no-
lunt; Utenim hi plus detrimenti quàm e-
molumentum Eccl. siæ Christi afferunt, ovile
Christi miserè turbantes, & corruptentes:
sic si destinata malitiâ pergant, ab officio
removendi sunt. Et quamvis Angelorum
linguis loquantur, tamen sunt velut æs so-
nans, aut cymbalum tinniens, qui nihil ædi-
ficant, quin potius, quod alterâ manu ex-
struxerunt, alterâ destruunt; imò dum a-
liis viam salutis monstrant, ipsi sese conde-
mnant. Bene enim dicere, & malè vivere, ni-
hil aliud est, quàm suâ se voce condemnare.

II Johannis responsum. Johannes enim
prohibebat ipsum, dicens: Ego à te debeo
baptizari & tu venis ad me.

Hic Johannes aliquid humani patitur.
Debuisse enim vocationem suam & Chri-

sti mandatum respicere: sed propter perso-
næ majestatem ratione suâ comprehendere
nequit, quòd Messias & à Deo benedictus,
imò Dominus & salvator Israël ipse, à se
baptismum desideret. Si tamen rem rectè
expedamus, potius modestia & humilitas,
quàm repugnantia est, non enim dignum se
reputat, qui summum hoc opus absolvat.

Hic te proba, mi Christiane, utrum animi
ejusmodi humilitate pradius semper fueris?
De Johanne dicitur: Non surrexit inter na-
tos mulieres major Johanne Baptistâ, Matt.
11. v. 11. Nihilominus infirmitate agnitâ,
indignum se judicat, qui Christum bap-
tismo tingat.

Ut omne nimium vertitur in vitium, sic
etiam nimia humilitas interdum culpabilis
est, si nimirum infirmitatem nostram plus
respiciamus, quàm Dei voluntatem & con-
siliium, ideoque ex destinato proposito id
recusantes, quod vocatio & conscientia re-
quireret, sicut de Ammonio referunt, quod
sibi ipsi manum amputarit, cum ad Epi-
scopatum vocaretur, linguam quoque ex-
secturus, nisi privato se esse liceret. Hoc
minus probandum est. Propterea nos re-
giâ viâcedere, & infirmitatem quidem
nostram agnoscere debemus, & tamen ver-
bum & voluntatem Dei respicere, ad exem-
plum Pauli, qui se minimum Apostolorum,
nec dignum ut vocaretur Apostolus, repu-
tat: sed mox colligit se & dicit: Gratia au-
tem Dei sum id, quod sum, & gratia ejus,
quæ est in me, vacua non fuit, 1. Cor. 15.
v. 10.

Idem & nos faciamus, nec plus sapiamus,
quàm oportet sapere, Rom. 12. v. 3.
Quia Deus superbis resistit, humilibus au-
tem dat gratiam, 1. Petr. 5. v. 5. E terra enim
creati sumus, & in terram revertemur,

*Paulo aliter
hanc historiam
narrat Koz
sholl. Hist.
Fidel. si fat
ibi se p ma
ni si p hinc
autem*

Dominica post Circumcisionis Festum.

54
Gen. 3. v. 19. Nihil quoque à nobis ipsis habemus: sed à Deo. Non enim potest homo accipere quicquam, nisi fuerit ei datum de cælo Joh. 3. v. 27. Præterea quoque; innumerabilibus morbis obnoxii sumus, usque; dum mors ipsa nos tandem prosternat. Unde non abs re Siracides c. 10. v. 9. In spiritualibus quoque; adeo nihil efficere possumus, ut non sufficientes simus cogitare aliquid à nobis, sed sufficientia nostra ex Deo est. 2. Cor. 3. 5. Deus est enim, qui operatur in nobis & velle & perficere, pro bona voluntate, Phil. 2. 13. Aliàs nihil facere possumus, Joh. 15. 5. Imò, nemo potest dicere, Dominus Jesus, nisi in Spiritu sancto, 1. Cor. 12. 3.

In consideratione hujus imbecillitatis nostræ, rectissimè facimus, si descendamus ad humiles, humilitatiq; studeamus. Tria enim potissimum Deus ter Opt. Max. habitacula habet. Primò habet in excelsis, h. e. in cælo, ubi majestatem suam quæ Angelis, quæ electis manifestat. Deinde in sancto, ubi verbum ejus purè prædicatur. Et tertio cum contritis & humilibus spiritu, Esa. 57. 15.

Quod si itaque nos ejus inhabitationem gratiosam desideramus, omnem animi fastum abjicere, & sub potenti manu ejus nos humiliare tenemur, sic nos exaltabit in tempore visitationis, 1. Pet. 5. v. 6.

III. *Salutare eventum.* Christus enim de mente suâ non recedit, sed tenax est propositi, & ait: Sine modo: sic enim decet nos implere omnem justitiam, tunc dimisit eum, h. e. non ulterius tergiverfabatur, sed baptizabat Jesum in Jordane, ut ille postulaverat.

Hic te proba, mi Christiane! utrum ad exemplum Johannis, instructionem salutarem ex verbo Dei, animo a quo semper susceperis?

Quilibet habet justitiam suam, h. e. officii opera, quæ Deus ab ipso requirit, in vo-

catione & functione eâ, ad quam cum vocavit, propterea quoque operam dare debet, ut justitiam hanc impleat, & muneris suo satisfaciatur, Rom. 12. v. 8.

Christus dicit, decere ita, ut quilibet impleat officii sui justitiam: ipse, baptismi susceptione, Johannes verò impertione ejusdem. Hoc quoque optimum est, in quolibet statu, si quilibet officii sui rationem habeat, nec in excessu vel defectu peccet, aliàs, si extra vocationis viam excurrit, facile in discrimen adduci potest.

Cum unus juniorum Studioforum in Jericho materiam succideret, cadebat ferum securis in aquam, 2. Reg. 6. v. 5.

Ozias Rex, tenens in manu thuribulum, ut adoleret incensum, leprâ inficiebatur, 2. Chron. 26. v. 19.

Hodierno adhuc die immota stat Regula Salomonis: cujus viri via est perversa, is alienus est: mundus autem est, cujus rectum est opus, Prov. 21. v. 8.

Quoniam autem vasa infirma & fragilia sumus, quæ facile in devia aberramus, & malum manuum nostrarum bonum dicimus, Mich. 7. v. 3. Ideò non perseveremus in errore: sed Deo gloriam demus, & si non ad meliora informemur, ab errore resiliamus. Qui enim pertinax est, non erit recta anima ejus in semetipso, Hab. 2. v. 4.

Sæpè Deus huic vel illi viam monstrat ad promotionem, sed laborem fugiens reunit, nec justitiam officii, quod Deus ipsi offert, implere vult. Sed magna hæc est socordia! Non sic Johannes: simulac enim intelligit à Christo, se ad hoc vocatum, ut Christum baptizaret, eidem morem gerit, & officio suo satisfacit: Sic quilibet, pro facultate à Deo ipsi concedita, super pauca sit fidelis, & super multa constituetur. Matth. 25. 23.

De

De Secundo.

Pergemus nunc ad alteram partem, ²²¹⁻⁵⁰⁷ *notat* five *notitiam Domini nostri Jesu Christi* consideraturi. Hic nobis in Evangelio proponitur,

1. *Tanquam Baptismi initiator.* Hinc Cyprianus: *Veniebat Christus ad baptismum, non egens lavacro, in quo peccatum non erat, sed ut sacramento perennis daretur autoritas.* Hoc ipso quoque contestari voluit, quod baptismus non humana ordinatio sit, quam Johannes introduxerit: sed Dei ordinatio, quæ nullo modo negligi aut intermitti possit. Laus & magnificentia opus ejus, Ps. 111. v. 3.

Judicare quoque eò voluit, se non facere cum Magnatibus terrenis, qui quidem bonas leges & ordinationes promulgant, & ipsi non servant; sed cum violentiâ, uti fuci & crabrones telam araneorum, pierumpunt, simbolo hoc utentes: *Quod liber liber.* Vel, ut Isebel ad Achab dixit: tu nunc administras regnum super Israël, 1. Reg. 21. v. 7. Hoc Christus Servator non facit: sed proprio infervit ordini; & quia diluvium hoc ipse paravit, Psalm. 29. v. 10. & fontem Salvatorem instituit, Esa. 12. v. 3. Exemplo quoque suo alios allicere vult, ut cum majori desiderio accedere, & consilium Dei adversus semetipsos non spernere debeant. Luc. 7. v. 30.

Jordanem quoque & omnes reliquas aquas in peculiare gratiæ undam initiare vult, ut per eam mediantē verbo & spiritu, regenerari, & in regnum Dei introduci debeamus, Joh. 3. v. 5. Licet igitur in hac aquâ non multa auri granula fluant, ut Poëtæ de Pactolo & Tago suo scribunt,

tamen Christus de collo nostro verè *aureum amuletum* suspendit, nempe, remissionem peccatorum, quam Christus sanguine & morte suâ nobis promeruit. Ubi autem remissio peccatorum est, ibi & vita & salus, ut David argumentatur, Psal. 32. v. 1.

Nos proinde Baptismum eò majoris æstimemus, quia Christus ipse se baptizari voluit, & hoc ipso aquam baptismi sanctificavit, ut non amplius sit simplex & mera aquâ: sed lavacrum regenerationis & renovationis, Tit. 3. v. 5.

In naturâ aliâs multi mirandi fontes & fluvii reperiuntur. In Hungariâ ad oppidum Schmolnitium in monte Carpatho fons est, in quem ferrum coniectum, in optimâ notæ æse vadit. Idem hodiè fit in monte Ramelso ad Goslarium in Germaniâ. In Irlandiâ fons est, cujus aquam qui crinibus adspersit, canescit. In Thracia est fluvius, qui lignum in lapides transmutat. In Macedonia fluvius est, quo bibentes inebriantur, velut vino. In Bœotiâ duo contrarii fluvii sunt, quorum alter oves albas in eâ lavatas nigredine inficit, alter, qui à priori non longè distat, nigras candidat, & quæ plura ejusmodi mira, in rerum naturâ passim inveniuntur. *Vid. Varen. Geogr. General. p. 342.*

In Baptismate verò aquam habemus, quæ mirandos hosce fluvios & fontes longissimè superat. Hæc enim aquâ regeneramur, qui ante eramus filii iræ naturâ, Ephes. 2. v. 3. filii mortis, Psalm. 79. v. 11. filii Belial, Deuter. 13. v. 13. filii gehennæ, Matth. 23. v. 15. At per Baptismum adoptamur in filios Dei, hæredes Dei, & cohæredes Christi, Rom. 8. v. 17. Hinc Lutherus Baptismum nominat *Puerperam regni caelorum*, quia per illum regeneramur, & nomina nostra in librū vitæ, inter

cives

cives Regni cœlorum adscribuntur, Eph. 2. v. 20.

II. *Tanquam cœli referator.* Baptizato enim Jesu, cœli aperti sunt ei, & Johannes vidit spiritum Dei descendentem, sicut columbam, & venientem super ipsum.

Hęc talis Majestas est & gloria, quę nemini unquam, vel potentissimo Monarchę contigit.

Pontifex Romanus in inauguratione suã maximam pompam admittit, sed quia contra doctrinam & honorem Christi fit, ideo cum Symbolo, quod in illã exclamatur, concordat. *Sic transit gloria mundi.*

Sed hęc majestas & dignitas de cœlo est, eosq; qui piã animi devotione hoc revolvunt, in cœlum transfert, quod *verum est sanctum sanctorum*, in quod Pontifex futurorum bonorum Jesus Christus introivit per proprium sanguinem, velut mediator novi fœderis, æternã redemptione inventã. Hebr. 9. v. 12. Sicut quoque Apostolis suis, & omnibus, qui verã fide in ipsum credunt, promisit, quod velit ipsos in æternas mansiones introducere, & ad se recipere, ut sint, ubi & ille est, Joh. 14. v. 3. Propterea cœlum apertum est in ejus baptismo, ut scire & credere debeamus, Cherubim cum flummeo & versatili gladio à janua paradisi remotum, ut non amplius in exilio vagari, sed cum Christo Domino semper esse debeamus, Theff. 4. v. 17.

Imprimis autem hęc cœli patefactione, & SS. Trinitatis manifestatione indigitatum est, quod hodierno adhuc die cœlum se pandat, quando infantes baptizantur, & Trinitas sese presentet, & ad videndum & audiendum exhibeat. Deus pater, quasi de cœlo clamat, hic filius meus! hęc filia mea! quos gratiosè adopto. Filius Dei quasi in

baptisterio adstat, & aquę virtutem imperat, ut non vulgaris aqua maneat: sed

Fluenta sanguinis rubra
Videntur hac tuente:

Quę cuncta sanant vulnera
Accepta de parente,
Et quolibet patante.

Wud zu einer rothen Fluth/
Von Christi Blut gefärbet/
Die allen Schaden heilen thut/
Von Adam her ererbet/
Und von uns selbst begangen.

Deus Spiritus Sanctus super infantem columbæ quasi specie volat, eumq; de gratia Dei, remissione peccatorum, verã coram Deo valente justitiã, nec non æternã salutem certificat, unde signanter *ἀπὸ τοῦ πνεύματος ἁγίου* appellatur. Eph. 1. v. 14.

III. *Tanquam gratia divina reparator.* Vox enim de cœlis, dicebat: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi complacui. Quod ipso indicatur, quod Pater cœlestis filium hunc suum maximoperè diligit & amplectatur, & quod propter eum nos quoq; in gratiam recipere velit.

Imprimis hic luculentum habemus testimonium, quod Christus Salvator noster non merus filius Marię & homo: sed & filius Dei, & sic ejusdem essentię cum patre sit, Deus benedictus in secula, Rom. 9. v. 5. Cui enim Angelorum Deus dixit: sede à dextris meis? Hebr. 1. v. 13.

Hoc probè notandum est, contra veteres & novos Arrianos, Neophotimianos, Judæos & Turcas, qui æternam Christi divinitatem in dubium vocant & abnegant: sed videbunt aliquando, in quem pupugerrint, Zach. 12. 10. Qui enim Patrem non habet, ille nec filium habet, 1. Joh. 2. v. 23.

Nobis verò *maxima consolationi est.*

Quia

Quia enim talem Salvatorem agnoscimus, qui non niger & nudus homo, sed simul æternus Deus & Dei filius est, de plenâ peccatorum nostrorum solutione neutiquam dubitemus, quia non nudus homo, sed ipse filius Dei, eam pro nobis præstitit. Si enim sanguis hircorum & taurorum, & cinis vitulæ adpersus, inquinatos sanctificat ad emundationem carnis: quanto magis sanguis Christi, qui per spiritum æternum semetipsum obtulit immaculatum Deo, emundabit conscientiam nostram ab operibus

mortuis, ad servendum Deo viventi? Hebr. 9. v. 13.

Pleno hinc fruire solatio! Sicuti enim Deus pater cœlestis filium suum amore ardentissimo complectitur: ita quoque te complectetur, si juxta verbum ejus vitam institueris. Oves meæ, ait ille, vocem meam audiunt, & cognosco eas, & ego vitam æternam do eis, Joh. 10. v. 27. Largiatur hoc nobis benignissimus Deus, per Filium suum Jesum Christum, Servatorem nostrum laudandum in secula! Amen.

Dominica I. post Festum Epiphantias.

Evangelium Luc. 2. v. 41. -- 52.

EXORDIUM.

DE Helkanâ, & Hannâ uxore ejus, memoratur, quod stans diebus de civitate suâ adscenderint in Silo, ubi arca fœderis erat, ut adorarent & sacrificarent Domino exercituum, Filiolum quoque sibi à Deo donatum adduxerant secum, cumque commo- daverant Domino, cunctis diebus. Samuel autem ministrabat ante faciem Domini, puer, accinctus Ephod lineo. Et tunicam parvam faciebat ei mater sua, quam afferebat stans diebus, ascendens cum viro suo, ut immolaret hostiam solennem. Puer autem Samuel proficiebat atque crescebat, & acceptus erat, tam Deo quam hominibus, 1. Sam. 1. v. 3. 24. c. 2. v. 18. 19. 26.

Samuel Typus Christi est.

Samuel interpretativè idem est ac *rogatus à Domino*: Sic S. Patriarchæ Veteris Testamenti diu suspirarunt: Rorate cœli de-

super, & nubes pluant justitiam; usque dum Messias in carne apparuit, Esa. 45. v. 8.

Parentes Samuelis stans diebus adscenderunt in Silo, ad ministrandum Domino sacrificiis & precationibus, filiolum quoque suum adducentes. Simile quid de Parentibus Christi audimus, quod quotannis adscenderint Hierosolymam, & filiolum suum, anno ætatis duodecimo adduxerint secum. Quod egregium est speculum, in quo videmus, quod Parentes non modò, quantum in ipsis est, pietati litare, sed & liberos suos in eâ, ab incunte ætate informare debeant, ut sint arbores justitiæ, plantatio Domini, ut glorificetur, Esa. 61. v. 3. 1. Tim. 4. v. 8.

Samuel ministrabat ante faciem Domini, puer, accinctus Ephod lineo: Sic audimus in prælecto Evangelio, quod Christus inventus sit in templo Hierosolymitano in

H medio